

LA TUIES

Dernier Cri

— Miri, madam, per aquesta soaré intima, voldria un model ben senzill, ben poc enfarfegat.

— Si, si, ja ho entenc, Mimi. Però el «gènero», de què el vol, de liguera o de cirerer?

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LO DE LAS REPARACIONES SE MARCHA A CASA TAPONES

Crónica internacional que nos manda desde Londres de arriba nuestro feripalésico director don Eleuterio Rufasta para hacer dientecitas a Pla el de la Publ.

Como que aquí sois unos sudados y fuera de los chaqués de Rius y las frases de Pico no vale la pena de hablar de nada más, he tenido una de aquellas ideas que a mí me vienen de tanto en tanto. He cogido el camino de Hospitalito y pasando por Sant Boi y Martorell me he ido a Londres, a ver eso de la conferencia interaliada, que dicen que traerá hervido de debueno.

Pasando el puente del Diablo, sobre el Llobregat, se me ocurrió el primer chiste. ¿En qué se parece el de aquello de una menor a una riera? En que té palets. ¿Y una alfombra a un tocacampañas? ¿En ca-tifal

Yo, la buena verdad y aunque me doy un chico de vergüenza, no había estado nunca en Londres. Es algo mayor que Manresa, pero hace más gozo. El único inconveniente que tiene es que no hay casas de sombreros. Si quieres una señora te la has de trabajar de gorra. (Esto, aunque no lo parezca, es un chiste). La vida está muy cara. He comprado el Times, me han acanado un grapado de calderilla y luego no he entendido papa. (Con lo sencilla que es La Vanguardia y sólo vale diez céntimos). ¿Aún discurséa García Anné? ¡Ves quién lo había de decir! A mí, un día u otro, aun me veréis de urbano. Haría patxoca, ¿verdad?

De la conferencia, si queréis que os diga la buena verdad, sé muy pocas cosas. Que los ingleses y los franceses van a la greña y que los americanos resultan de abrigo. Que los alemanes dicen que lo de las reparaciones es agua caliente y que si las han perdido negras, que las busquen blancas. Que si Mac Donald es un manefa y que si Herriot es de más buena fe que una raspa pimeiza... En fin, que esto es una olla de grillos y que en el de aquello del saco encontraréis las engrunas. Aquí, la gente más tonta son los sastres. Les pides que te enseñen un abrigo del país y te enseñan un abrigo inglés. ¡Hay para echar el gorro al fuego!

¿A que no saben ustedes en qué se parece una menor revenida a uno que ha de ir a un juicio de faltas? ¿No caen? Pues es muy sencillo. Uno que tiene que ir a un juicio de faltas, es-cita, y una menor revenida, también es-cita. (Si tenéis alguna duda de ello consultarlo a Junoy, el eterno joven.)

Si os vaga, mandadme una vista de la Rambla con las vallas del metro, para venderla aquí haciéndoles ver que es una fotografía de las ruinas de Verdún.

Recaditos a Pagés y Rueda y a la Teresita Pons, cada día más cachonda.

RUPASTA

CONTRA LA SEQUÍA Visita a don Adrián Gual

La comunidad de regantes del Llano del Llobregat, justamente alarmada ante la pertinaz sequía reinante, to-

mó en su última junta directiva el acuerdo de dirigirse al insigne comediógrafo don Adrián Gual, invitándole a organizar una función en el local social de la mencionada entidad.

A este efecto, una comisión de la misma visitó al señor Gual, quien aceptó gustoso la invitación.

Se espera, pues, que la sequía será ya cosa de días, pues ya es sabido que como Gual estrene o dirija una función, es seguro que llueve a botes y a barrales.

PENSAMIENTOS FILOSÓFICOS

(Triados y remenados)

¿En qué se asemeja una compañía de cómicos de la legua que llega a una fonda en donde hay muchas pulgas, a un señor que se despidió de una tertulia?

— En que la compañía es grata...

La letra que anda más descansada es la A, que va siempre en automóvil. ¡Sí, hombres! ¿No saben ustedes que l'A ha-dal?

¿Saben en qué se parecen los puertos de mar a las iglesias? En que hay crueros, naves, velas y pulpitos.

¿En qué se parece una tienda de vinos a Suiza? En que está Bervna...

¿A que no saben ustedes cuál es el mejor procedimiento para quitarse el calor? ¿No? Pues es muy sencillo. Tener que vivir con cuarenta duros de sueldo. ¡Va veréis si estáis frescos!

¿En qué se parece un abogado que no esté por broques y una chica que está por brocas? En que el primero se va en seguida al hecho, y la segunda se va en seguida al

hecho... si encuentra quierele acompañe...

¿Saben cuáles son las mujeres más extrañas? Las dueñas de las casas de sombreros... Tienen nada más dos ojos y, en cambio, cuentan con la mar de pupilas.

Parece mentira que haya gente adiccionada al alcohol sabiendo lo malo que es. Figúrense; ¡casi todos los licores los hacen con alcohol desnaturalizado!

¿Sabéis cuál es el colmo de un jugador que pierde todo lo que tiene en el bacarrat de las diez a las doce del mediodía? Pues que luego se vaya al restaurant y endrape de valiente. ¿No lo entienden? No ven que es muy difícil que un hombre que se acaba de arruinar sea punto y coma?

¿En qué se asemejan uno que va al Paraiso de Mahoma a casa la Chatsolles? ¿No lo sabéis? En que hi ha vist hurris! (o hi ha bisturis). Pido la amnistia.

NOVELA ROMÁNTICA

—¡Ah, señor Conde! ¡Pensad que soy una mujer casada!

—¡No temáis! ¡Llegaré donde lleguen los caballeros y luego me retiraré!

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La malalta imaginària

Ni amb inicials ens atrevirem a estampar el seu nom i cognoms. Són massa transparents. Ni direm cap on viu. Ens acontentarem amb dir que viu en una torre de les enfores, que és molt rica, molt maca, i que, amb gran sentiment seu, s'ha quedat per vestir sants.

Els seus vint-i-nou anys reclamen, insistentment, àvidament, apassionadament, lo que manca precisament a tota noia soltera que no quebranta els manaments...

Ella prou voldria caure, però no s'atreveix. I, per calmar un xic la seva set, ha inventat un petit truc. Es presenta cada tarda a casa de dos o tres metges, joves si pot ésser, i els comença a explicar que es troba tan malament, que sent un no sap què dintre el seu cos, que tem que això sigui el preludi d'alguna malaltia... Això li dona lloc a despullar-se davant del galé, mostrant-li les seves formoses carns, la turgència de la seva pitrera, l'arrodoniment absolut de les seves anques de femella assedegada, la perfecció de les seves cuixes

rodones i fermes... i algun cop, d'això en surt una petita aventura.

Fa pocs dies, l'incògnita heroïna d'aquest *potin* va provar fortuna amb un facultatiu que no coneixia. Fos per la calor excessiva, fos perquè l'home és casat de poc i no vol mancar a la senyora, fos per altres raons, el metge no es va commoure ni molt ni poc davant d'aquell bé de Déu de coses boniques que la temptadora clienta posava a l'alcanç de les seves mans.

— Em trobo molt malament, doctor — repetia com un nàufrec quan demana una corda per agafar-s'hi.

(El símil és exacte, perquè la dona volia agafar-se, sinó a una corda, allà on fos).

— Sí, sí... Ja me'n faig càrrec — feu el metge... — Vostè sent una gran xafagor a les sangs..., excessiva sensibilitat nerviosa, una laxitud impròpia de les seves energies... quelcom així com si tingués set i aquesta set no fos d'aigua...

— Això mateix, això mateix — repetia la dona.

El metge restà silenciós. Anava a estendre una recepta, quan la malalta fingida, no poguent-se contenir més:

— I, digui — li preguntà —, no tindria entre els seus clients cap malalt en les mateixes condicions en que em trobo jo?

Camí dels banys

El tramvia és una cosa, segons afirmava En Peius, que s'havia fet per a que els pocalotes es poguessin dedicar a col·leccionar cap-i-ques. Això

— Nandu! Es aquesta la que volies?
 — Tira, dona, tira! Que no ho veus que aquesta és massa esbadellada?

ho deia l'immortal autor de les celebèrrimes *filosofies del xampanya*, però jo afirmo que el tramvia té altres utilitats.

Per exemple, formar, amb els cines i les escaletes fosques, el triptic damunt d'on descansa tota la complicada ciència d'aquell acte tan important en la vida que un famós corrido barceloní nomena l'«aproximació dels sexes».

Que a què ve tota aquesta història? Ara ho veuran, si tenen paciència i temps.

Dies passats suava a la plataforma d'un tramvia de la línia de Sant Antoni als Orientals, la més esplèndida muller que s'ha vist mai per aquells indrets. Devia tenir escassament vint-i-dos anys, però era alta, plena, robusta, i se li veia lo suficient despreocupada per admetre que el més atrevit dels viatgers se li acostés i li digués, entre brometa i brometa, algun despropòsit.

Així ho esperava jo, mes no fou així. Aprofitant les empentes i els vaivens del vehícol, un xicot d'uns divuit anys que anava amb pantaló blanc, americana grisa i panamà, se li posà al seu darrera, i sense dir un mot començà, amb un cinisme que ens deixà a tots glaçats, a «operar-la», però de quina manera, senyors, de quina manera! Si en lloc d'ésser a un tramvia ple i a les onze del matí hagués estat a les vuit del vespre a darrera el pont del Mico, jo crec que no hauria fet ni més ni menys.

A ella es veu que aquelles maniobres tampoc li anaven malament, puix quan el moviment del tramvia ho dissimulava un xic, es bellugava tota neguitosa, però sense dir tampoc un mot.

De prompte, els que ho observàrem notàrem que ell anava tornant-se pàl·lid, com si li passés alguna cosa, a l'ensem que el seu cos es crispava...

Justament en aquell moment la xicota avisà al conductor que parés.

I llavors, amb la sorpresa que poden calcular els nostres llegidors, sentírem la veu d'ell, un xic tremolosa, que suplicava:

— No... podria... fer el favor... de baixar... una cantonada més avall?

Un deute d'honor

Un antic especulador que durant la guerra va fer negocis fabulosos, i que després va veure girar-se la truita, com vulgarment es diu, s'ha declarat recentment en suspensió de pagaments, i, des de llavors cerca en les emocions del trenta i quaranta, no sabem si una distracció a les seves penes, o un mitjà per refer la seva situació econòmica.

El cas és que fa vuit dies, l'individu en qüestió es va presentar inopinadament a casa d'un conegut seu de círcol.

— Déu lo guard — li digué, amb to de misteri — . Perdoni que el vingui a molestar. No ens sent ningú?

— No, senyor, no! Què passa?

— Necessitava un favor de vostè?

— Digui.

— Cinc centes pessetes. Són per un compromís urgent.

— Un compromís urgent? Però, no està en suspensió de pagaments? Per què necessita aquesta suma?

— És que és deute de joc, sap? I com que un deute de joc és un deute d'honor...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT
 PER LA CENSURA MILITAR**

— Ai, Antònia! Quan te veig a tu, remembero...
— Què ha de recordar, què ha de recordar, infel·lig...

La bona terra

PERQUÈ no s'havia casat l'hereu de cà'l Pruna? Això era una cosa que ningú havia pogut esbrinar. Ell tenia quartots, puix el seu pare li havia deixat algunes terres, i com que apart del cafè del diumenge i de l'etern caliquenyo no tenia

altres despeses, havia pogut millorar aquestes i fer unes reformes a la caseta que hi tenia.

— I doncs, hereu — li preguntava tothom —, per què no vos heu volgut casar?

— Deixeu-vos estar de falòrnies — responia—. En aquest món, tots els plaers, al cap d'avall es converteixen en cendra... millor dit, en terra. Veieu

aquella xicoteta que pasa? Doncs, allò és terra. Veieu a la pubilla de cà'l Borni? Doncs, tot és terra. Es a l'altre món on hi ha que cercar els plaers, que són purs i eterns...

— Caram! — li va dir un dia el secretari del poble, que era un plaga que no deixava ni una femella per empaitar —. Es veu que s'ou molt devot, vós.

— Naturalment. Que es creu que tothom ha d'ésser com la gent que ara puja, que només es preocupa d'anar a darrera les noies, de jugar a futbol i de llegir aquests diariots indecents que puguen de Barcelona?

El secretari se l'escoltava sense dir mot. En aquestes, s'ensopega a passar la Rosa, la filla del guardabosc, que a més de molt bonica, era d'allò més presumida.

Aquestes banyistes, són terribles! Així que em veuen ja m'enfoquen l'aparell.

— Escolteu — va fer llavors —, i la Rosa, tan maca i tan jove, que sembla un pom de flors, també és terra?

— Terra i res més que terra! — respongué l'hereu.

— I digueu — exclamà llavors el secretari —, no vos sembla que aquesta terra és molt apropiat per plantar-hi naps?

R. OSTIT

Un arreglo difícil

TENIA vint-i-dos anys, però ja havia fet, en aquest món, lo què s'acostuma dir: la seva carrera. Als disset anys havia fugit de casa seva amb el viatjant del taller de modista on treballava; als divuit, ja vivia en un pis propi, que li havia muntat un croupier, en aquells temps en que la guerra s'havia transformat, per la gent que viu del vici, en un riu d'or. Després, havia estat successivament l'amiga oficial d'un contrabandista, el capritxo d'un usurer, l'entretinguda d'un banquer que havia quebrat... En un mot: havia recorregut ja, com deia l'altre, tota l'escala social...

Sa mare, amb la que s'havia reconciliat un dia que l'etzar les havia fet retrobar-se per la Rambla, l'aconcellava:

— Però, dona, ara que tens alguns quartets, per què no canvies de vida? Cerca un home formal, que estigui per tu, i no visquis avui amb un, demà amb un altre... No veus que així els disgustos t'acabaran la salut?

— Ja tens raó, ja, mama... A mi també m'agradaria...

— I per què no en busques un?

— Oh! Ja conec algú que m'agradaria, ja... Saps qui? L'Antonet.

— Ah, sí! Aquell dels cuiros.

— Es un xicot honrat, solament que no sé si arribarem a fer res.

— Per què?

— Perquè ell també voldria una noia honrada...

S. OTRAC

El treball intensiu

ESCENA als banys de Sant Sebastià. A la platja, dues jamonas revingudes, que per lo pintades que van i lo estremat dels seus vestits es comprén que no són cap model de virtut es saluden.

— Què tal? Com es troba? Quina calor, eh?

— Ai, no me'n parli! I jo que ahir no em vaig moure en quasi tot el dia del llit...

— I doncs? Que es trobava malament?

— No, no... qüestió de feina...

FI BLADA

La mort de la Rectoria

Als colportadors de noves de la Ciutat els hi ha escapat una informació. La clàssica Barcelona nandulandesca ha perdut un dels seus més prenants monuments. Ja fa d'això bastants dies, alguns mesos, i, no obstant, la nova ens ha passat. La Rectoria, la famosa Rectoria del Pati d'En Llimona, ha desaparegut. Com? Perquè? No val la pena d'analitzar les causes, ço que, per altra part, seria inoportú, i limitem-nos a plànyer profundament la mort d'aquell lloc històric quin nom pronuncïàvem tots amb veneració i respecte.

Perquè la Rectoria, amb el seu soterrani, el seu pou, la seva porta falsa i aquelles decoracions tan originals, era quelcom únic que mostràvem orgullosos als forasters, com un tresor preuat. Ens en vauvem com si fos nostre. I tots, en la nostra història nandulandesca, conservàvem al fons del nostre cor un record imborrable de les hores mortes en l'apacible tranquil·litat d'aquell recó deliciós de la vella Barcelona.

La Rectoria ho havia resistit tot: la Reforma, els successos de juliol, la Solidaritat Catalana i els articles d'En Xenius. Semblava una cosa sagrada que tothom devia respectar. No en va les nostres primeres figures de la literatura, de l'art, del comerç i de l'aristocràcia havien estat hostes d'aquella casa, posada baix els patriarcals auspicis del senyor Cintet, que lo mateix et prenia un recado, que tirava una floreta a una concurrenta, que et feia fregir una truita si tenies gana i no volies sortir a fer el ressopó.

Fins els governadors civils, en aquella època pintoresca en que els vells polítics ens facturaven senyors que bevien xampanya i no desdenyaven les emocions del vuit vermell i el quatorze negre, hi havien passat mantes estones. Per la Rectoria no hi havien classes, estaments ni dignitats. Com a la sardana i com a la Lliga, hi cabia tothom, mentre fos animat de bones intencions. I aquestes bones intencions eren beure, riure i, de tant en tant, convèncer a alguna xicota que s'hi arresgava, a que volgués acompanyar-te a aquell quartet dis-

cret, recó deliciós de la vella ciutat on s'havien escrit tantes pàgines de l'història galant contemporània...

Si mai nosaltres arribéssim a pintar quelcom en la vida pública — i no és fàcil que hi pintem més que mones — demanariem respectuosament la reconstrucció de la Rectoria, talment com es vol fer amb la casa de l'Art Major de la Seda. Perquè allò també era una casa d'art. D'art de totes me-

Ella. — Que pensa arribar gaire lluny amb les seves audàcies?
Ell. — No gaire, senyoreta: aquí al tombant hi ha un «meublés».

nes. I d'un art que, d'estona en estona, bellugava bastant...

MARCEL TERRA

L'AMOR ALS QUINZE ANYS

L'AMOR ALS

VINT-I-CINC ANYS

L'AMOR ALS TRENTA ANYS

Tot lo contrari

Si al món ha existit algun cas de bona fe a prova de bomba, ha estat sens dubte el de la senyora Marguerida, la mare de la Carmeta, aquella sabatera morena tan caia del carrer d'Aribau, que temps enera movia tanta de gatzara per l'«Iris». Figurin-se que un cop que la noia semblava haver arreplegat un xicot formal, els deixava sols, sense maliciar, a dintre el pis, i se n'anava a cercar oli, o a comprar mongetes cuites, o, més senzillament, a xafardejar amb les veïnes.

Naturalment, a força de deixar a la Carmeta al costat del foc, va caure a les brases. Una nit, el seu promès, que encara que anava pel cantó seriós, no era, ni moltíssim menys, de fusta, veié que la Carmeta semblava propícia a tots els atreviments, i va tirar endavant, fent l'estropici que pot imaginar-se el llegidor.

Quan tornà la senyora Marguerida, amb aquell optimisme que la caracteritzava, no es va donar compte de res. Solament, quan el xicot ja va ésser fora, li va semblar que la Carmeta estava tota trasbalsada.

— Que no et trobes bé, Carmeta? — li va preguntar la senyora Marguerida.

xicot?

- No...
- La senyora Marguerida, que era una marassa en tota l'extensió del mot, l'abraçà.
- Apa, dona, confessa-ho... Què? T'ha dit algun disbarat i t'ha fet posar malament?
- I la noia, collint els darrers mots:
- No, mama, això sí que no. Tot lo contrari...

SIS TRELLETT

La migranya

L'Amadeu i En Quim eren íntims amics. Anaven plegats a tot arreu i no organitzaven cap dinar, excursió ni sortida que no es consultessin.

Una tarda, l'Amadeu anava cap a casa d'En Quim, a preguntar-li si diumenge li vindria bé d'anar a les curses de cavalls, quan veié que davant d'ell caminava una xicota del «Monte-Carlo», a qui coneixien tots dos feia molt temps.

— Hi ha que confessar que el mirall va ésser un gran invent...

— Sí, per les noies joves...

— On deu anar aquesta noia a aquestes hores?
— es preguntà l'Amadeu —. Et vols jugar que En Quim i ella?... A veure...

En efecte, la xicota en qüestió es va ficar a dintre la torreta on vivia En Quim. Però, l'Amadeu volia estar segur de lo que sospitava, i al cap d'un quart d'haver-la vist entrar es presentà ell i trucà.

El sortí a rebre la Marieta, la minyona.

— Ai... El senyoret està al llit... No es troba gens bé i ara precisament fa un moment que ha començat a descansar... No m'atreveixo a despertar-lo...

— I ara! De cap manera! — respongué l'Amadeu —. Deixi'l dormir, deixi'l!

I somrient, se'n va anar carrer avall...

L'endemà, els dos amics es trobaven al Cassino.

— Ja sé que ahir vas estar a casa — digué En Quim —, però, noi, no em podia aguantar. Tenia una migranya...

— Ah! — respongué llavors l'Amadeu —. La vaig veure que anava cap a casa teva, però no sabia que es digués així...

R. E. TALLET

Si hagués estat al revés...!

La senyora Mercè, la modista de capells del carrer de València, va trobar per la Rambla a la Roser, aquella aprenenteta que tenia la temporada passada que li va fugir amb un cambriador de bar.

La Roser mostrava un desenrotll molt pronunciat de la seva cintura.

— I ara, Roser! — exclamà la senyora Mercè —. Ja estem així, tan jove?

— Ja ho veu, senyora Mercè...

— Però, com ha sigut?

— Sí, miri... Jo ja tenia por, sap? Jo no volia, però ell em va dir que no, que no m'espantés, i vaig tirar endavant...

— Doncs, mira — digué la senyora Mercè —. Precisament lo que tenies que haver fet era tirar endarrera...

BA BUTXA

El dubte d'En Rafel

En Rafel, que havia seguit la carrera diplomàtica i havia corregut mig Europa, ens estava explicant aquella tarda, assentats a la terrassa del còrcol, una sèrie d'aventures.

— Una de les més curioses que m'han ocorregut en tota la meua vida — digué —, fou a Constantinoble. Figureu-vos que mitjançant una sèrie de trucs que em va proporcionar el meu enginy, vaig aconseguir una nit penetrar al serrall d'un dels més importants personatges turcs. Excuso dir-vos que jo anava per la seva favorita i que vaig aconseguir gaudir-la aquella mateixa nit...

— Això és un conte de fadas — interrompi un dels nostres companys.

— Espereu-vos, que això no acaba aquí. Quan jo em disposava a anar-me'n, al travessar un corredor, se m'apareix un moro d'un metre setanta, alt, gros, enorme... Amics meus, lo que em va ocórrer llavors fou horrible... M'agafà pel seu compte i m'aplicà el mateix càstig que Don Jaume al rei moro de Mallorca...

— Què dius, sant cristià? — li va preguntar un. — Es a dir, que tu...?

— Sí, noi, sí! Però, escolta, que ara ve lo pitjor. Acabat el càstig, em van deixar anar. Però l'endemà, a l'ensems que jo em dolia de l'ofensa rebuda, recordava a la formosa favorita, que tant m'agradava... Res, que desafiant el perill de caure novament en mans d'aquella mena d'ogre, hi vaig tornar... i, en efecte, tot va anar exactament com la nit passada, amb la consegüent repetició del càstig pel moro desconegut...

— De manera que...

— Espereu-vos. L'endemà, jo tornava a pensar en aquella estranya aventura, i, malgrat tot, vaig tornar a la nit al serrall. Ara, parlant entre nosaltres: aquell dia ja tenia un dubte...

— Quin?

— Que no sabia per qui hi anava...

B. BUTXA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrades en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Una dona que s'enfada

DESPRÉS de tres mesos d'assedi, En Quimet, que era un dels *corridos* que més èxit tenia entre les segones tiples del teatre on es passava totes les nits, va aconseguir fer-se amo de la formosa de la xamosa Mary Nera, una xicoteta que cantava com un aucellet i ballava com una baldufa.

Cal fer constar que la noia no es va entregar sense resistència. El lloc del fet fou el seu *camerino*, durant la representació del tercer acte d'una opereta en el que ella no hi prenia part.

Ja ho crec que es va defençar, ja! Era de les que mai volia que es pogués dir que havia consentit. Pot ésser es va detençar fins una mica massa. Perquè En Quimet, que tenia un temperament un xic gastat pels abusos, esgotat per l'esforç que va haver de fer per dominar-la, no va quedar, precisament, com un Hèrcules.

Quan hagueren acabat els deliciosos moments d'estreta i mentre ella arreglava un xic el desordre de la seva roba, ell eregué de circumstància mormolar:

— Què? Que està enfadada?

La xamosa Mary no va contestar, limitant-se a cordar un botó que havia fugit de lloc.

— No s'enfadi... Veurà, jo... tal volta he estat un xic brutal... Però, de debò està enfadada?

Llavors, la noia, quins ulls llueix amb aquella flama especial que llueix en els ulls de les dones que no han satisfet més que a mitges la seva passió, li respongué:

— Es clar queestic enfadada! Que es creu que per això valia la pena de molestar-me?

I en dir això féu un gestic amb la mà, mostrant la meitat només del seu index...

T. A. PANER

La cura per autosugestió

EN Pich, després d'haver deixat l'Exposició; En Millerand, l'endemà de les eleccions i Kaiser el dia que es va firmar la pau, no estaven tan desesperats com l'Antonet, el dia que es va presentar a casa del doctor Garrell.

— Figuri's, doctor — exclamà l'Antonet fora d'ell mateix —, que fa quinze dies que no puc... que no serveixo... sí, senyor, això mateix, que quanestic amb la meva amigueta és com si em toquessin el «Wayá wais» o em llegissin una novel·la d'En Pirandello...

El doctor Garrell somrigué amb aquell somriure fi que gasten totes les celebritats mèdiques.

— Bah! No es preocupi! Això és un xic de neurastènia, *surmenage*... que en diuen ara. Es clar: vostè deu treballar molt, oi? Perfectament... I dormir, no pas gaire, veritat? Es clar... Sí, des de luego... I quan no es trobava com ara, de grimègia, Déu ni'hi doret, oi? Bueno... Miri, això no és més que qüestió de règimen i un xic d'estimulants... Molta carn, passejos llargs, res d'alcohol ni de fumar, que enverina les sangs, i cada dia li aplicarem unes injeccions...

— Me les donarà vostè mateix?

— Tinc una infermera per això...

L'Antonet es tornà vermell.

— Oh! Però... ella sabrà?...

— Absolutament res — va apresurar-se a dir el doctor —. Li entregaré les ampolletes i ella ignorarà si són per curar el mal d'estómac o el dolor de ronyons...

L'endemà va començar el tractament. L'infermera era una xicoteta deliciosa, rodoneta, blanca i amb uns ulls que valien totes les pessetes. Ah! Si no perquè la continència era necessària, l'Antonet, amb risc de quedar malament i fer un ridícol, ja n'hauria fet una, ja! Perquè, cosa estranya que notava amb l'alegria de que es poden fer càrrec els nostres llegidors, sentia en ell una força que reneixia creixenta, creixenta...

Als vuit dies, l'Antonet es presentà davant del metge.

— Doctor Garrell el felicito coralmènt. El seu tractament és magnífic, miraculós. Em sento curat...

— Oh! — interrompi el metge —. No es faci il·lusions! Ja sap que això, al principi de la cura, sembla qui sap què i quan arriba l'hora, *naranjas!*

— No, senyor, no! — digué amb vehemència l'Antonet —. És que... ja ho he comprovat!

En dir aquest darrer mot i comprendre la planxa que acabava de fer, l'Antonet va callar i tirant de car-

tera allargà un bitllet de mil pessetes al doctor.
— No sé quan són els seus honoraris... En tot cas, això que jo li dono és ben poc comparat amb l'importància que per mi té la curació...

A penes s'havia acomiadat l'Antonet, el doctor embutzacà les mil peles i somrigué, dient:

— Un altre de curat per autosugestió. Decididament, la meva infermera val totes les pessetes. Li hauré d'apujar el sou. A les injeccions no hi havia més que aigua clara...

P. PET

La precaució

QUAN la Llucieta, la gentil mecanògrafa de la casa Poch Icart, S. en C., va decidir-se a fugir amb el tenedor de llibres de la casa, que estava boig per ella, trià, com a lloc de refugi discret per aquells amors, una habitació d'un hotel de Les Fonts. Per la fugida, van utilitzar un automòbil, perquè la noia, ja que es decidia un dia a abandonar a la seva família, volia fer les coses bé.

El cotxe, durant el camí, un xic més amunt de Vallvidrera, sofri una pana. Res, un cargol aflluixat que restà en son lloc en dos cops de clau anglesa. Mentre el atrevit tenedor de llibres suava sota el motor, la Llucieta contemplava amb curiositat un cartell que hi havia clavat en un pal. Al cap d'una estona, tragué el seu carnet de la butxaca de l'impermeable i, sense dir un mot, copià el rétol.

El seu adorador observà el geste, però no digué res. Seria tal volta algun detall interessant que la gentil criatura volia recordar...

Mes, arribà la nit, i quan els dos amants es preparaven per primer cop a gaudir les delícies del gran banquet de l'amor, ella li mostrà el paperet que havia escrit al matí:

— Escolta, reiet: ja t'has fixat lo que deia aquell rétol que jo he copiat, a la carretera?

— Nol — féu aquest, que estava per altres coses.

— Doncs fixa't-hi bé, perquè és un avis que has de tenir molt en compte d'aquí un moment. Mira!

I l'amant de la Llucieta llegí, amb la sorpresa que pot imaginar-se el llegidor:

« Cuidado amb les criatures. Frenar a les baixades. »

KAR PANTA

La cultura física

NO sé si vostès s'han donat compte de la predilecció que des de fa algun temps senten les nostres damiselles pel sport. Algunes ja aprenen el boxeig, altres volen, elles també juguen al futbol, algunes practiquen el tir al blanc, que en alguns casos resulta el tir al negre, i altres fan curses a peu, de resistència. (Exemple, les nenes alegres de la Rambla, de deu a una del vespre).

La Roseta no era d'aquestes darreres. Ella era una xicoteta de casa seva, que com la seva respectable mamà havia heretat una renda bastant importanta, no tenia altra preocupació que cultivar el tennis, estudiar música, anar a cà la modista i entrar una estoneta a xafardejar, a la tarda, amb les amiguetes, al bar del «Siglo» o al «Royals»...

Fou en aquest darrer lloc que la Roseta conegué l'Eduard. L'Eduard era lo que ara es diu un elegant, és a dir, un noi d'aquells que mai els hi falten vint

duros, que van molt ben trajats i que tota la seva feina consisteix en empaitar noies. L'Eduard ballava molt bé, i com que la Roseta es moria pels tangos i pels shimmys, d'allí nasqué l'intimitat. Primer ballaren; després, ella, que era un xic lleugera de cap, acceptà un passeig en auto; després... Bueno, passin-hi un vel, que quan una noia i un xicot fan aquestes coses val més deixar-los fer i no destorbar-los.

Lavors, a la Roseta se li va presentar un problema de difícil resolució. Els seus amors amb l'Eduard li exigien romandre fora de casa, almenys dues hores més. Perquè, és clar, ella no anava a sacrificar-se privant-se de Passeig de Gràcia, ni de xarramentada a cà la modista ni de discreta conversa a la perfumeria... Calia, doncs, davant de sa mare, una justificació per a perllongar la seva absència. I va trobar-lo. La cultura física! Oh! La cultura física!

La va convèncer de la necessitat de pendre lliçons de cultura física i va inventar-se una història. Un professor, parent d'una amiga seva, que li faria molt barato, etc. La mare de la Roseta accedí. I així, cobert ja l'expedient, la culpable criatura pogué passar-se totes les estones que li plagué en un discret picadero que l'Eduard tenia instal·lat al carrer de Montcada...

Mes, en aquest món s'acaba tot i es descobreixen les mentides més ben tramades. No sabem per quins set sous, la mare de la Roseta va tenir indicacions de lo que passava, per quin motiu, i feta una fúria, se n'anà una tarda cap al carrer de Montcada, on descobrí als dos amants, desenrotllant-se l'escena que poden imaginar-se els nostres llegidors...

— Desvergonyida! Mala filla! Indecenta! — rugia la bona senyora —. I d'això en tenies la poca vergonya de dir: cultura física?

— Sí, mamà — respongué la Roseta, designant a l'Eduard —. Mira: ara mateix estava exercitant-me en el maneig de la barra fixa...

R. E. TALLET

Cadascú té els seus defectes...

LA senyora Munda no sabia ja què fer del seu fill gran, En Magí. Aquell noi era una calamitat, en lo que a les femelles es refereix. Xicoteta que se li posava a tret, xicoteta que empaitava, i quasi sempre amb resultat positiu.

En canvi, el noi era intel·ligent, estudiós i treballador. Si bé gastava, era únicament lo necessari per a assegurar les seves conquestes.

— Sembla mentida que aquest noi hagi sortit així — exclamava un dia la senyora Munda, parlant amb varies amigues que estaven de visita —. Vostès no poden imaginar-se els disgustos que ens fa passar! Sense comptar lo tard que ve a dormir i que se li acabarà la salut, tenen de comptar que per culpa de les ditxosses dones ja ha estat tres cops citat al jutjat i un dia me'l tancaran a la presó, si va fent així... Ai, cregui que estem tots desesperats!

La senyora Miquela, que era la seva íntima amiga des de feia molts anys, intentava aconsolar-la:

— Però, dona, no siguis així — li deia —. No veus que en aquest món no hi ha qui no tingui els seus defectes? Quin és el jove avui en dia que si no es tira al vi es tira al joc, i sinó es tira a les dones?

SIS TALLET

Conte premiat del número passat:

Un bitlletet

El baptisme de l'aire

Un amic xafarder, d'aquells que no en perden una, ens envia un *potin* de París que val la pena d'ésser relatat.

Al «Folies Bergère» es representa actualment una revista en la que surten, durant una de les escenes, vuit o deu xicotes penjades d'uns cables, des del sostre, abillades de papallones.

Però, no fa gaires dies, moments abans de començar la representació, una de les figurantes caigué malalta i hagué d'ésser reemplaçada per una figuranta que amb una por cerval es deixà lligar i suspendre a damunt del pati de butaques.

Resultat, que a penes començà el quadre, la xicota, morta d'esverament, sentí un fred que li pujava cames amunt i, sense donar-se compte del què feia, practicà un acte humit i natural, a damunt del públic.

Al sentir-se mullat, l'espectador a qui li havia tocat en sort aquella pluja insospitada, armà un xibarrí de mil dimonis, i la representació s'hagué de suspendre.

— Perdoni, senyor... — li digué un dels encarregats. — Ja sap vostè que el baptisme de l'aire sempre causa emoció...

— Sí, senyor, sí! — digué l'espectador —, però, és que el que ha resultat bateijat he estat jo i no pas ella!

S. BATA.

Pérez

— Arri allà! Que no ho veu que no sóc cap noia de quinze anys?

— Jo tampoc, maca, jo tampoc.

gado al juzgado de la Barceloneta el dictamen de valoración de los daños causados por el incendio de los talleres «El Vulcano» el pasado mes de mayo.

Los daños se calculan en 2.217.000 pesetas; en el dictamen se emite la opinión de que el incendio fué provocado por un corto circuito.»

I què redimonis tindrà que veure amb l'incendi del «Vulcano» el pobre senyor Carvajal?

***

Aquesta és de *Las Noticias*, periòdic sin olor, color [ni sabor, com l'alguà... quan és de Moncada:

«Las MEMORIAS DE ROSANDA son algún tanto indiscretas, pero dice su autora tan discretamente las cosas, que sólo los iniciados llegan a desentrañar las trascendentales intimidades que en ellas se revelan.»

De manera que són indiscretas, però dites molt discretament? Escriurem al senyor Barco, a Teruel, a veure si ens ho explica.

De la vida alegre

TANMATEIX, tanmateix valdria més anar a estiuar que no pas a veure què passa pel Paral·lel.

Els music-halls estan deserts, i si vols noves de les xicotes que durant l'hivern t'han ajudat a distreure, no et queda més remei que consultar els bols de les restes majors, que juntament amb la calor ens prenen a totes les conegudes.

La Conxita Garzon, la gentil nina rossa, és l'única que no ha volgut abandonar el *palenque* i segueix al «Monte Carlo» distraient a la concurrència amb els seus «balls i les seves cançons. Acompanyen a la Garzon en aquesta meritòria tasca la Niña de Útrera i la Mercedes Bueno. L'una canta i l'altra balla, i totes dues ho fan tan bé com poden.

Al «Folies Bergère» l'Ofèlia de Aragón, amb els seus cantos regionales, fa anar a tots els mañicos del dis-

EL CISTELL DEL RECADER

A la Plaça de les Basses de Sant Pere hi ha un valencià molt trempat que ven horxates i bunyols. La botiga porta el nom de «El tio Nelo». A més de tenir quartets, puix es guanya molt bé la vida, gasta molt bon humor, lo qual és una cosa d'agrair.

Dimecres, amb motiu del sant de la seva dona, l'home va decidir anar-se'n a fora a menjar la clàssica paella i va tenir l'acudit, un cop tancada la botiga, de posar-hi el següent cartell, quina ortografia respectem:

«Tancat per la defunció de la tataragüela del Tio Nelo, que sa mort a la temprana edat de 139 anys y que en sa casa cosia, feia micha i llechia el diari. E. P. D. Pero el Tio Nelo, después del Pésame, sen va de juerga y de paella. El dol es despedix al Tibidabo.»

Veu's aquí un que es mereixeria ésser sotscriptor honorari de LA TULES!

***

De la *Gaceta de Cataluña*:

«Del incendio de El Vulcano»

El señor Martínez Carvajal, que es el más grave, continúa mejorando, así como los restantes heridos.

Los peritos ingenieros industriales forenses han entre-

trictes quint, que se l'escolten embadalits." Ah! No ho saben? Entre la gent de la casa han obert una subscripció a favor d'En Janer, el ciclista. Per què serà? Serà perquè Janer és el més de les gates?

Les xicotetes de la casa, com que van totes als banys, s'han tornat d'un color torradet d'allò més apetitós. La Tubau, sobretot, està com per manjar-se-la. La Cortés, cada dia més bufoua. Un dia la raptarem en aeroplà.

El senyor Pepet s'aguanta al «Royal» com un heroi, desafiant a la calor i als elements. D'estrella té a la Glòria España, una xicoteta que va d'allò més bé i que és molt eleganteta, i de satèlits a la Iruña, a la Marley, a la Vinzes, a la Isabel de Aragó i a una pila més de noies que voldríem tenir a prop nostre quan estem avorrits...

EL COSINET SOTSTITUT

MALGRAT la calor, l'òpera del «Tivoli» ha portat bastanta gent al teatre del carrer de Caspe. Ens han servit *Lohengrin*, *Rigoletto*, *Tosca*, etc., etc. Com a novetat, hem vist a la senyora Cora Raga treballant el bel cantó. La Cora Raga és una femella que ens agrada d'allò més, de modo i manera que el sol fet de veure-la ja fóra suficient perquè anéssim al «Tivoli». Vaja palpissos, senyors meus! I després, hi ha qui es preocupa del conflicte de la carn!

A davant — llegeixi's «Novetats» — la Companyia Alba-Bonafé continua explotant *Los platos*, del senyor Muñoz Seca. En Bonafé hi fa un paper en el que té més gràcia que En Pich quan discurseixa.

Ric Ric ha assolit, com ja vàrem dir, un èxit força acceptable. Les nenes que hi surten fan l'espectacle bastant distret, i hi han alguns trucs que resulten força. En resum, creiem que tenim *Ric Ric* per dies.

A «Eldorado» ha debutat la gentil Teresita Pons, aquella xicoteta menuda que té tanta gràcia i viu tant tot lo que canta. Qui t'ha vist i qui et veu, Teresita! Te'n recordes de quan ens ensenyaves una lligacama pels bastidors del «Royal Concert»?

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

P. Astetas. Fill, no farem res. És més dolent que la verola negra. — *Mas Kar Dhatt*. Si ho publicuéssim tindriem raons. — *P. Astellet*. No, això, si acàs, envii-ho al *Patufet*. — *Khas Thany*. Pot ésser ben tocat i retocat ho enquibirem. — *Phick Hadda*. L'article és llarg i no és gaire apropiat pel nostre setmanari. — *Van Bolla*. La zafarderia que ens envia l'aprofitem. El conte s'ha fet unes quinze vegades. — *Sis Tallet*. Aquesta vegada l'ha encertat. Nòquila. — *Bolva*. És poc nandulandesc. La gent vol riure, però vol lo altre. Ja m'entén, oi? Vagi fent, que vostè demostra traça. — *Moka II*. Què vol que li digui? Jo l'he llegit sis cops, i no n'he tret l'aigua clara. Ho ensenyaré a un cobrador del Banc, que és home de lletres. — *Pistall*. Fill, com no faci millor lletra, no farem res. Miri de posar la ploma ben tiessa, que posant-la tiessa acostuma sortir clara. — *Sorrata*. Ni que ens cantés «Ja Monteria». — *José Alfonso*. No admetem subscripcions. — *L'apotecari net*. És més vell que el «Brusi».

— Aguanta-la ben drete, Ramon!
— Noia, si ja no li puc tenir més.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée
 (VERDURA) (VERDURA)
 Carrer de Barbará, 27 Plassa de Santa Madrona, 8
 Ascensor Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA
 COMTE DEL ASALTO 95

Preciosissima e higienica estuzas LA CORONA presentate en forma de cigarros egipci - Des de 8'25 i'50 - ACORABATE PER A NO NAUPRAGAR a 2, 2 i 5 plus. Tenim de tot i per a tots i

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIENICAS I ESPACIOSAS
 QUARTOS DE BANY - VRES ENTRADES RESERVADAS DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA
ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
 Espalter, 6
 BARCELONA

Qu'abada ensopege Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pela qu'hagin ensopgat-Lavajtes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de doize potes.

EL CUPIDO
 DONNA HIGIENICA
 Gatteu UN RAL I n'estalvieu MIL

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇

Dissabtes, inyeccions de 606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA
 Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa. I, Sant Ramon, 1-BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

◆

Produce patentat contra la SARNA (trouya). Sense danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions
 COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
 i Centres d'Españols.

PURGACIONES
 uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas
Grajeas Rusas Rovissoli
 cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

**Minyons de la pilota!
 No badeu!**

Ja s'ha posat a la venda la gran obra de tècnica de futbol

EL LIBRO DEL FUTBOLISTA

Original d'aquell cronista tant «sabiondo» que es diu

Val 5 ralets I. Corbinos Gravats a dojo

— Vols dir, Lluïseta, que'sera la primera vegada?
 — T'ho juro! Que són increduls els homes; tots pregunten lo mateix!..